

Димитръ бояджи Колевъ, Иванъ Златинъ, Никола В. Тантиловъ, Иванъ Влаевъ, синътъ на Христо Кжнинъ, синътъ на Морали Нанка сж избѣсени, нъ гдѣ именно не можихме да узнаемъ.

Слѣдъ избѣсванието на тѣзи клѣтници, почнали да се испрашатъ за Карлово отъ запрѣнитѣ, а слѣдующитѣ лица оставени и въ началото на м. Ноемврий били заточени въ Адана, Китай и Триполи:

† Атанасъ Николовъ ¹⁾ ,	Петръ Чанаковъ,
„ Ржжовъ,	† „ Басмаджиевъ,
Вельо Атанасовъ,	„ Н. Василиевъ,
„ Колевъ,	„ Лазаровъ,
Георги Арменовъ,	Свящ. Х. Василь,
„ Хр. Шулевъ,	Станьо Фурунджи,
† „ Малинковъ,	Стайко Лулинъ,
† „ Ивановъ,	Стоянъ Кюркчи,
† Дюлгеръ Гржде,	Тодоръ Геновъ,
† Иванъ Г. Пѣевъ,	Христо Хавата,
„ Стоевъ,	„ Б. Загорски,
† „ Иовчевъ,	† „ Трантеевъ,
„ Срадликовъ,	„ Милевъ,
† Кунчо Влевъ,	„ Кжнинъ,
† Никола Шопара,	„ Джепуна,
„ Шахпаза,	† Х. Пенчо Лулинъ.

Въ много мѣста българетѣ сж обвинявани въ нѣщо, ако то да е било и съвсѣмъ безосновно. Карловци, обаче, не е имало въ какво да се обвиняватъ. Отъ съгражданитѣ имъ турци никакво оплаквание нѣмало противъ тѣхъ. Съ оржие въ рѣка никой не се уловилъ. За никого не било казано, че той е убилъ или ограбилъ кого и да било. Даже и най-малкото престѣпление, което би водило какво и да е наказание, въ тѣхъ не се указало.

Избѣсенитѣ изобщо, ако и да располагали съ конѣ и каруци, пѣши и вързани съ чипици на краката въ Пловдивъ закарани; бой и разни истезания въ затвора понесли, най-послѣ и мъченическа смъртъ на вжжето претърпѣли, — само защото сж били българе, и българе образовани, развити, богати, съ една дума, защото сж имали нещастieto да бждѣтъ по първи измежду своитѣ съграждани.

¹⁾ Означенитѣ съ кръстъ, тамо се поминали отъ мъки и страдания.